

ĆERKA MOJE NAJBOLJE PRIJATELJICE

DOROTI KUMSON

Prevela
Mirjana Živković
■ Laguna ■

Naslov originala

Dorothy Koomson
MY BEST FRIEND'S GIRL

Copyright © Dorothy Koomson, 2006
Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

Posvećeno

*Semu, Ketlin i Dejvidu – vi ste tri najhrabrije,
najvernije i najzanimljivije osobe
koje sam ikada upoznala.*

*Želim da kažem samo ovo:
„Osmehujem se jer ste mi vas dvojica braća,
a ti Ketlin sestra, a smejem se
jer ne možete to da promenite.“*

ZAHVALNICE

Zahvaljujem se Emili Partridž, Ričardu Etkinsonu i Eliks Džonson što su našli vremena da iščitaju prvobitne verzije ove knjige i što su me uporno bodrili.

Mirjam, Davudu, Marami, Muniri, Jusufu, Ahmedu i Amiri; Liji, Skaj, Ajši i Džošui; Luku; Džonatanu i Rejčel; Eli i Semu i Džordžiji jer su me pustili u svoje svetove i što su mi bili, svako na svoj način, nadahnuće za ovu priču.

Agnezi i Semjuelu Kumsonu, mojim divnim roditeljima, za svu podršku i ljubav koju su mi godinama pružali.

Habibi, Dejvidu i Džejd, što su napravili poštene ljude od moje braće i sestre.

Šeron Rajt i Dejvidu Džekobsonu, Steli Elefderijades, Emi Hibs, Rijani Klagston, Kristijanu Luisu, Dženet Kanif, Endiju Bejkeru, Adamu Goldu, Bibi Linč, Grejemu Delapu, Džin Jolands, Marijani i Gordonu Ndumbe, Martinu i Sašiko O'Nil, Sari Berger, Džou Tornu i Metjuu Kinanu, Emi Frost, Mardži Konklin, Šoni Abiankar, Rouz Obianvi, Stjuartu Smitu i Džini i Polu Bajliju što su uvek uz mene. Bez vas ne bih uspela.

Sari Bal, Deniz Rajan i Nataši Harison, mojim prijateljicama spisateljicama, koje su me podržavale, analizirale zaplet i zvale me usred noći.

Rebeki Batroz, Rebeki Karman i Lusi Tamanou-Vest za svu pomoć tamo dole.

Entoniju Harvudu i Džejmsu Makdonald Lokhartu koji su od početka verovali u ovu knjigu i zato što su najbolji agenti na svetu – mogu to da kažem jer sam živela na obe strane globusa.

Džoani Dickinson na poštenoj redakturi, što je verovala u moju knjigu i na divnim razgovorima. Prava si zvezda!

Dženifer Ričards i Luiz Dejvis na predivnim koricama i savršenoj redakturi.

I vama, što ste kupili ovu knjigu. Nadam se da ćete uživati.

PROLOG

Kad bolje razmislim, ne mogu tačno da se setim kada sam shvatala da sa mnom nešto ozbiljno nije u redu, jer sam već dugo neprekidno umorna. Uspevalo mi je nekako da izađem na kraj s tim. Govorila sam sebi da bi trebalo više da se odmaram i da će umor sâm od sebe proći. Ali nije bilo tako.

Budila sam se umorna. Mrtva umorna. Shvatala sam to tek kada me je Tegan zamolila da odem lekaru. Moja četvorogodišnja kćerka zapravo je samo naglas izrekla ono što ja nisam smogla snage da uradim – ono što nisam želela da uradim – i naterala me da se suočim s jednostavnom činjenicom da više nisam ona stara, da retko kad imam snage da se igram s njom, da mi često curi krv iz nosa i da ostajem bez daha čak i posle najmanjeg naprezanja. Kada joj je sve to dosadilo, neočekivano mi je jednog dana rekla: „Mamice, idi kod tete doktorke, ona će te popraviti.“ To mi je bilo dovoljno. Nisam oklevala da je poslušam.

Ispričala sam doktorki kako se osećam i ona me je poslala da izvadim krv. Posle toga me je pozvala da uradim još neke analize. Nazive tih analiza i reči koje su se koristile s njima u vezi čula sam u televizijskim emisijama posvećenim medicini. Kasnije su dotične reči, čije pominjanje u televizijskim emisijama nikada nije slutilo na dobro, počeli da izbegavaju. One sigurno sa mnom

nisu imale nikakve veze. Nisu mogle da imaju. Doktorka je samo želela da isključi razne mogućnosti.

A onda je usledio poziv. Rečeno mi je da treba odmah da se javim doktorki. Čak i tada... Pa čak i kada mi je otvoreno kazala... Kada je rekla da joj je žao i počela da mi priča o raznim terapijama i prognozama, ni tada nisam poverovala. Ne, to nije tačno. Onda sam poverovala, ali nisam mogla da shvatim ni zašto, ni kako, ni zbog čega se to dešava baš meni.

Zapravo, tek posle nekoliko dana postala sam svesna onoga što mi je saopšteno. Rečeno mi je da je važna svaka sekunda, ali meni to i dalje nije dopiralo do uma. Nisam izgledala baš toliko bolesno. Bila sam, doduše, nešto bleđa i usporenija, ali nisam bila stvarno bolesna. I dalje sam mislila da greše. Svakodnevno se čuju priče o pogrešnim dijagnozama, o osporavanju doktorskih teorija, o onima koji su otkrili da imaju zapaljenje žlezda a ne...

Kada sam ujutro krenula na posao, otprilike nedelju dana kasnije, stigla sam kao i obično prerano na stanicu podzemne. Vidite, da bih se prilagodila bolesti koja je napadala moje telo, uvela sam u svoj život mnoge izmene koje su mi olakšavale obavljanje svakodnevnih poslova: kretala sam rano na stanicu da ne bih morala da trčim za vozom, nosila sam hranu na posao da ne bih morala da odlazim do radnje sa sendvičima u vreme ručka, skratila sam radno vreme dadilji da ne bih pala u iskušenje da odem na piće posle posla.

Dok sam tog dana sedela na stanici metroa i čekala voz pored mene je zastala neka žena. Izvadila je mobilni iz tašne i nekoga pozvala. Kada se veza uspostavila, ona je rekla: „Dobar dan, ovde majka Felisiti Holidej. Moja kćerka se ne oseća dobro i danas neće doći u školu.“ U tom trenutku sam se slomila i briznula u plač jer sam shvatila da ja nikada neću uraditi nešto slično. Nikada neću pozvati školu svoje kćerke da opravdam izostanke. Postojalo je milion stvari koje nikada neću uraditi i ovo je bila jedna od njih.

Svi oko mene ponašali su se kao pravi Englezi dok sam plakala, jecala i jadikovala. Da, jadikovala. Pravila sam strašnu buku dok sam se raspadala na milion, trilion delića.

A onda mi je prišao taj čovek, taj anđeo, seo pored mene, prebacio mi ruku preko ramena i privukao me u zagrljaj. Nije me pustio sve dok nisam prestala da plačem. Voz je došao i otišao. A za njim još jedan i još jedan. Čovek je, ostao sa mnom. Pustio me je da se isplačem. Rame lepog sakoa natopila sam suzama i ubalavila ga, ali on to kao da nije primećivao. Sačekao je da prestanem da jecam i tek me je onda pustio i zapitao šta nije u redu.

Pokušavala sam da povratim dah i jedva sam uspela da kažem: „Moram da kažem svojoj maloj devojčici da ću umreti.“

„Mamica?“

PRVO POGLAVLJE

Poštar je poskočio kada sam naglo otvorila ulazna vrata u blok gde se nalazio i moj stan. Ljubazno sam ga pozdravila.

Da bismo se sreli licem u lice, obično je morao dugo da zvoniti na interfon pre nego što bih, vukući noge, navlačeći kućnu haljinu i trljajući snene oči, sišla s prvog sprata. Danas sam, međutim, vrebala njegov dolazak nagnuta kroz prozor. Doduše, još sam bila u kućnoj haljini i kosa mi je bila neuredna od spavanja, ali ovog puta bar nisam žmirkala. Stigla sam čak da se umijem i da mu se osmehnem.

„Poseban dan, je li tako?“, suvo me je upitao.

Očigledno mu se nije dopalo što smo zamenili uloge. Želeo je da me vidi ošamućenu i zbunjenu dok mi uručuje poštu. Verovatno su to bili jedini trenuci u toku dana kada se osećao nadmoćno. To nije pošteno. Moj poštar je baš divan. Većina poštara je fina, zar nije tako?

Zapravo svi ljudi na svetu su divni.

„Danas mi je rođendan“, rekoh i razvukoh usta u osmeh kako bi video moje sveže oprane zube.

„Srećan rođendan“, to je bilo sve što je kazao i to ozbiljno poput kakvog sveštenika za vreme molitve. Zatim mi je pružio poštu za četiri stana u našem bloku. Žustro sam uzela gomilu

pisama uvezanu smeđom gumicom i odmah primetila da je većina koverata bila crvene, ružičaste ili plave boje. To jest, čudnih boja. „Ponovo dvadeset prvi, a?“, primetio je poštari koji nije želeo da podlegne mom dobrom raspoloženju.

„Ne, napunila sam trideset dve i dičim se time“, uzvratila sam. „Svaki rođendan je bonus! Uostalom, danas ću obući haljinu sa šljokicama, popeću se na visoke potpetice i naneti četkicom zlatni prah na dekolte.“

Poštari je istog časa upiljio u moje grudi. Iako je bila sredina dugog, vrelog, vlažnog leta, bila sam u pidžami i širokom frotirskom bademantilu, tako da nije video čak ni nagoveštaj mojih oblina – imao je sreće što je mogao da vidi i ono malo kože na vratu. Izgleda da se prenerazio što grudi koje sam pomenula nisu obnažene i istog časa skrenuo je pogled. Verovatno mu je sinulo da ne bi smeo da odmerava žene od glave do pete dok je na dužnosti, a posebno kada pomenuta dama nije čak ni dovoljno razgolićena da bi se to isplatilo.

Počeo je da se povlači. „Lepo provedi dan, lutko“, rekao je. „Hoću da kažem, draga. To jest, do viđenja.“ Potom je odjurio stazom koja je vodila kroz baštu daleko brže nego što se to moglo očekivati od čoveka njegovog gabarita i godina.

Poštari se udaljavao takvom brzinom da verovatno nije ni čuo da sam i ja njemu rekla „do viđenja“ dok sam zatvarala vrata. Pisma koja nisu bila za mene, ali su imala drskosti da baš danas stignu na ovu adresu, bacila sam na pod hodnika. Završila su nimalo elegantno povrhu ranije pristiglih pisama koja su poput siročića čekala i žudela da ih neko spase. Obično mi je bilo žao tih pisama, i poželela bih da ih ljudi kojima su upućena lepo udome, ali ona danas nisu bila moj problem. Dok sam se, preskačući po dva stepenika, vraćala u stan već sam bila potpuno zaboravila na njih.

U spavaćoj sobi čekao me je slavljenički doručak koji sam sebi pripremila: sveži kroasani s dimljenim lososom, tri praline i čaša šampanjca.

Danas je sve moralo da bude savršeno. Baš sve. Planirala sam da bude savršeno. Pošto sam s velikim zadovoljstvom pojela doručak za posebne prilike, ostala sam u krevetu do podneva. Iščitala sam rođendanske čestitke i primala čestitanja prijatelja i rođaka telefonom. Potom sam imala zakazano kod frizera čiji će zadatak ovog puta biti da mi opere kosu, stavi pakovanje i da me na kraju ošiša. Odlučila sam da korenito izmenim svoj izgled i oprostim se od ravno podšišane kose koja mi je sezala do brade. Zamislila sam da se stepenasto ošišam i skratim šiške. Posle frizera vratiću se kući da se spremim. Zaista sam namerala da obučem haljinu sa zlatnim šljokicama koja je odlično slagala s mojom tamnom kožom. Takođe sam namerala da uguram stopala u zlatne cipelice s visokim potpeticama i četkicom nanese zlatni prah na dekolte. Nekoliko devojaka s posla trebalo je da navrate na piće i grickalice pre nego što zajedno pođemo u grad u ludi noćni provod.

Pažljivo sam se uvukla pod čaršave jer nisam želela da prospem bilo šta od svog posebnog obilnog obroka i otpila malo šampanjca pre nego što sam, poput kakvog deteta, počela da otvaram čestitke. Oko mene je rasla gomila šarenih koverata. S osmehom na usnama vadila sam iz njih čestitke i čitala poruke.

Nije čudo što ga nisam primetila. Nije se razlikovao od ostalih u svežnju. Delovao je krajnje bezazleno i nevino. Kao što nisam pogledala ni ostale, tako nisam ni taj. Nisam pokušala da odgonetnem čiji je rukopis na koverti i nisam obratila pažnju na samu čestitku. Nestrpljivo sam je otvorila da što pre pročitam poruku koju je nažvrljao neko ko me voli. Prepoznala sam rukopis pre nego što sam pročitala reči, a dok sam čitala reči, srce mi je ludački tuklo.

Draga Kamrin, molim te da ne baciš ovo pismo.

Moram da te vidim. Umirem. Nalazim se u bolnici Svetog Džuda u centralnom Londonu.

Tvoja Adela P.S. Nedostaješ mi.

Tek kada sam ljutito sklopila čestitku, primetila sam da na njoj piše „volim te“ i da to nije čestitka za rođendan.

Sjajni karton odleteo je na drugi kraj sobe jer sam ga zavitala kao da mi je oprljio prste. Čestitka je završila na korpi za rublje od pruća i nastavila da zuri u mene. Rugala mi se svojim belim licem, jednostavnošću i tim izdajničkim rečima. Kao da mi je govorila: *čik zaboravi na mene, čik da vidim da li ćeš moći da se pretvaraš da se poruka koju sam ti prenela nije neizbrisivo urezala u tvoj mozak kao što je zauvek ispisana na čestitki.*

Otpila sam gutljaj šampanjca, ali on je sada imao ukus sirćeta. Dok sam žvakala pažljivo rasečen kroasan nadeven dimljenim lososom, imala sam utisak da jedem piljevinu. Praline su se lepile za jezik.

Čestitka je i dalje zurila u mene i podbadala me. *Zaboravi na mene ako možeš, rugala mi se. Hajde, pokušaj.*

Odbacila sam prekrivače, ustala iz kreveta i otišla do čestitke. Mirno sam je pocepala na četiri dela, otišla u kuhinju, stala na pedalu kante za otpatke i bacila je preko ostataka trulog povrća, masnog obroka koji nisam dokrajčila i bačenih omota.

„Evo šta ja mislim o tome! I o tebi!“, zasiktala sam na čestitku i pošiljaoca.

Vratila sam se u krevet. Već sam se bolje osećala. Mnogo bolje. Nastavila sam da pijuckam šampanjac i uživam u doručku. Ponovo je sve bilo u redu. Moglo bi se reći čak savršeno. Upravo onako kako bi trebalo da bude na moj rođendan.

Mogli su da se trude koliko su hteli, ali ništa nije moglo da ga upropasti. A potrudili su se svojski, zar ne? Šta ćeš gore od te poruke, isporučene u vidu čestitke za rođendan. Veoma pametno. Prokleta pametno. E pa, neće im uspeti. Nisam imala nameru da padnem na jednu takvu glupost. Moj plan će se nastaviti. Proslaviću svoj trideset drugi rođendan lepše nego osamnaesti, dvadeset prvi i trideseti zajedno.

Zato što ću na svoj trideset drugi rođendan obući haljinu sa zlatnim šljokicama, popeti se na tanke potpetice od petnaest cen-

timetara i posuti dekolte zlatnim prahom, upravo onako kao što sam sebi obećala pre mnogo, mnogo godina.

Vrata su bila odškrinuta i nisu se pobunila kada sam ih blago gurnula. Nisam prethodno pokucala. Nikada nisam kucala kada bih zatekla otvorena vrata, jer su mi ona na taj način poručivala: *Slobodno uđi, nema potrebe da kucaš.*

Osmehnula se s belih jastuka kada sam joj se našla u vido-krugu. „Zнала sam da ćeš doći“, prošaputala je.